

বুমেৰাং

— জিতুমাণি পাঠক

অয়নৰ কমটোৰ পৰা ওলাই আহি বৰুৱা-বৰুৱানী দুয়োৰে স্থিতিৰ নিঃশ্বাস পেলালে। আচলতে অয়নক লৈয়েই তেওঁলোক অলপ চিন্তিত হৈ আছিল। সি ল'ৰাটো অলপ আৱেগিক। তাতে সি সৰুৰে পৰা আইতাকৰ সৈতে বেছি সময় কটাইছে। বৰুৱা-বৰুৱানী দুয়ো চাকৰিয়াল যেতিয়া

তাক বেছি সময় দিব পৰা নাছিল। তাৰ আগত কথাটো উলিওৱাতে কেনে এক পৰিৱেশৰ সৃষ্টি হয় তাকে লৈ দুয়ো শংকিত হৈ আছিল বহুদিন। কিন্তু সকলো যেন নাটকীয়ভাৱে হৈ গ'ল। অয়নে মাত্ৰ ক্ষণেক সময় বৈ মাক-দেউতাকৰ মুখলৈ চালে আৰু 'অ'কে বুলি কৈ পুনৰ কম্পিউটাৰৰ

পৰ্দাত মনোনিবেশ কৰিলে। বৰুৱা-বৰুৱানীৰ এনে লাগিল ইমানদিনে মুৰত লৈ থকা গধুৰ বোজাটো কোনোবাই যেন হঠাতে নমাই লৈ গ'ল।

'ই দেখুন বৰ বৃজন হৈ উঠিল।'— অয়নৰ কমৰ পৰা ওলাইয়েই সন্তুষ্টিৰ হাঁহি এটাৰে বৰুৱাই বৰুৱানীৰ মুখলৈ চালে। বৰুৱানীয়ে একো নকয় হাঁহিলে মাথোন। বৰুৱানীয়ে ভাবিলে আচলতে সিও বুজি উঠিছে চাগে যে মাক-দেউতাকে যি কৰে তাৰ ভালৰ কথা চিন্তা কৰিয়েই কৰে। আৰু দুমাহ পাছতে অয়নৰ বিয়া। ভাল ঘৰৰ ছোৱালী সুমন। এটা কমতে বাক বৰুৱা-বৰুৱানীয়ে এডজাষ্ট কৰি ল'ব। কিন্তু তাকটো দুটা কমৰ খুবেই দৰকাৰ হ'ব।

কিয় জানো অয়নে 'অ'কে কোৱাৰ পাছতো বৰুৱাই তাক বুজাইছিল যে তেওঁলোকে চাই অহা 'অল্ড এজ হোম'টো খুবেই ভাল আৰু সুবিধাজনক। তাত আইতাকে কোনোধৰণৰ অসুবিধা নাপায়। ইত্যাদি ইত্যাদি। অয়ন তেতিয়ালৈ পুনৰ নিজৰ অফিচৰ কাম-কাজবোৰৰ মাজত সোমাই পৰিছিল। বৰুৱানীয়ে ইংগিতৰে বৰুৱাক 'চূপ' হ'বলৈ কৈছিল। কোনে জানে কথা কেতিয়া গৈ হিতে বিপৰীত হয়গৈ।

কেইদিনমান পাছত ৰাতি ভাত খাবৰ সময়ত বৰুৱানীয়ে কথাটো আকৌ উলিয়ালে— 'বাবা, আমি ভাবিছো অহা সোমবাৰেই আইতাকৰ তালৈ নি থৈ আহিমগৈ।' মোৰাইল পিটিকি-পিটিকি নিৰ্বিকাৰভাৱে ভাত খাই থকা অয়নে 'হা-না' একো নকৰিলে। ভাত খাই উঠি বেছিনত হাত ধুই থকাৰ সময়ত বৰুৱাই আকৌ এবাৰ মাত লগালে— 'সিদিনাখন তয়ো আমাৰ লগত ওলাব পাৰিবেনে? অইতাৰে ভাল পালে হয়।'

'নাই, নাই মই নোৱাৰিম। সিদিনাখন মোৰ

বহুত কাম আছে'— অয়নৰ মাতটো কক্ষ হৈ ওলাল। টাবেলৰে হাতখন মচি মচি কমটোৰ বাহিৰলৈ ওলোৱাৰ সময়ত সি অকৌ তেওঁলোকলৈ চাই ক'লে— 'অ', পাৰিলে আৰু এটা কাম কৰিবা। তোমালোকৰ বাবেও তাত এটা কম চাই আহিবাতোন। সুমনে এটা-দুটা কমত এডজাষ্ট কৰিব টান পাব। বাকী, টকা-পইচাৰ কথা তোমালোকে চিন্তা কৰিব নালাগে।'

কথাখিনি কৈয়েই অয়ন তাৰ পৰা ওলাই আহি নিজৰ কমটোলৈ বুলি আগবাঢ়িল। এক অদ্ভুত অনুভূতিয়ে যেন তাক আচ্ছন্ন কৰি পেলালে। আইতাকৰ কমটোৰ দুৱাৰখনৰ ওচৰ পাই সি বৈ গ'ল। লাহেকৈ ঠেলি চালে। মিহি শব্দ কৰি দুৱাৰখন খোল খাই গ'ল। আইতাক তেতিয়াও শুৱা নাছিল। সি তাতে বৈ বয়সে প্ৰায় কোঙা কৰি পেলোৱা তাৰ আইতাকজনীলৈ একেথৰে চাই থাকিল। হঠাতে তাক দেখি আইতাকৰ মুখত এটা শেঁতা হাঁহি বিৰিঙি উঠিল। অস্থি-চৰ্মসাৰ হাত এখন কোনো মতে দাঙি তাক ওচৰলৈ মাতিলে। অয়ন কিন্তু আগবাঢ়ি নগ'ল। দুৱাৰখনতে ভেঁজা দি সি বৈ থাকিল আইতাকলৈ চাই। স্কুলীয়া দিনৰ অয়নটোৰ দৰে তাৰ দুচকুৰে বেছিল তেতিয়া চকুলোৰ প্ৰাৱন।

অয়ন ওলাই যোৱাৰ পাছতো বৰুৱা-বৰুৱানী থমথমকৈ ভাতৰ পাততে বহি থাকিল। তেওঁলোকৰ এনে লাগিল যেন এইমাত্ৰ কোনোবাই এপাট বিহুনা কাঁড়েৰে দুয়োকে সী পেলালে। বৰুৱানীৰ চকুৰে টপ টপকৈ চকুলো বাগৰি পৰিল। তেওঁ বুজি নাপালে হৃদয়ৰ সমস্ত আৱেগেৰে, মৰমৰ উমেৰে ডাঙৰ কৰা তেওঁলোকৰ একমাত্ৰ সন্তানটিয়ে তেওঁলোকৰ প্ৰতি কিদৰে এইদৰে নিষ্ঠুৰ হ'ব পাৰে।